

ALMANACHAS

KAUNO TECHNOLOGIJOS UNIVERSITETO
GIMNAZIJA

1992/93 m.m.

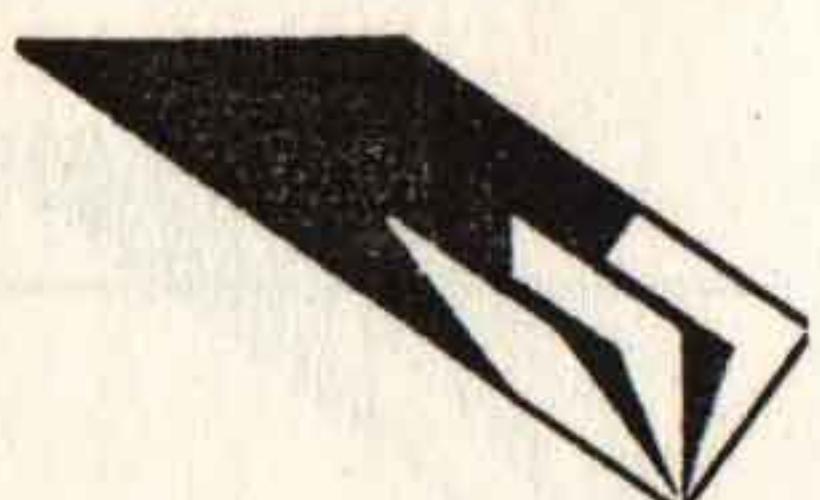
KAUNO
TECHNOLOGIJOS
UNIVERSITETO
GIMNAZIJA

Almanachas

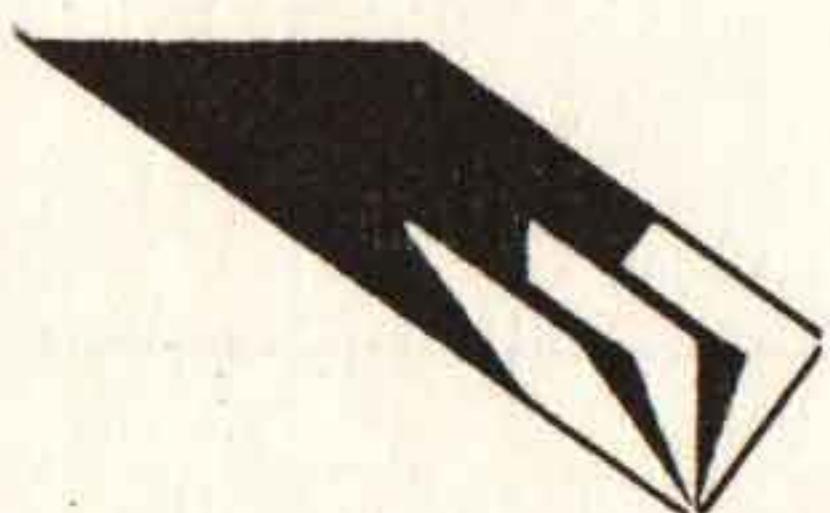

Turinys

<i>Keli žodžiai mielam skaitytojui</i>	5
<i>Ivadas</i>	6
<i>Mano išpažintis (ištrauka iš rašinio)</i>	7
<i>Aš pasaulyje</i>	8
(...Istatymų laikymasis...)	10
<i>Mano mintys, perskaičius R.M.Rilkės eilėraščius</i>	12
<i>Laiškas mirusiajam</i>	13
<i>Dialogas su medžiu</i>	14
<i>Dialogas su medžiu</i>	15
<i>Pokalbis su medžiu</i>	16
(<i>Kai rytmetį pakilus saulė...</i>)	17
<i>Gyvenimo lapai</i>	18
<i>Skrajojantis olandas</i>	19
<i>Namo, kur girta neviltis</i>	20
<i>Ieškančiojo kliedesys</i>	21
<i>Naujujų Metų kliedesys</i>	22
<i>Rytas</i>	23
<i>Rudeninis lietus</i>	24
(<i>Medžiai...</i>)	25
(<i>Žuvo...</i>)	25
(<i>Ir plauksiu aš tolyn, plauksiu...</i>)	26
(<i>Girdėjau aš kartą genius kalbant...</i>)	26
(<i>Suprastum...</i>)	27
(<i>Norėjau paklysti miške...</i>)	27

(<i>Ugnis - žmogus...</i>)	28
(<i>Visi mes truputį arkliai...</i>)	29
(<i>Aš per lietų einu nusispjovęs...</i>)	30
(<i>Kiekvienas verkiame...</i>)	31
(<i>Minia prieš Žmogų ir Žmogus prieš minią...</i>)	31
<i>Ciklas "Tumas Vaižgantas"</i>	32
<i>Tikroji meilė</i>	34
<i>Ir</i>	35
<i>Tuštuma</i>	35
<i>Daina draugams</i>	36
<i>Vanduo</i>	38
<i>Tiesos ieškojimas</i>	38
<i>Naktis improvizuoja bliuzą</i>	38
<i>Kampas</i>	39
<i>Išsituštinės</i>	39
<i>Besiskiriant</i>	40
<i>Grįšiu</i>	41
<i>Lietuva</i>	41
(<i>Aš, matyt, niekada nepasveiksiu...</i>)	42
(<i>Tu kalėjai many...</i>)	43
<i>Ratas</i>	43
(<i>klevo kraujo lašus...</i>)	44
(<i>užauk aukščiau numinto kasdienybės tako...</i>)	44

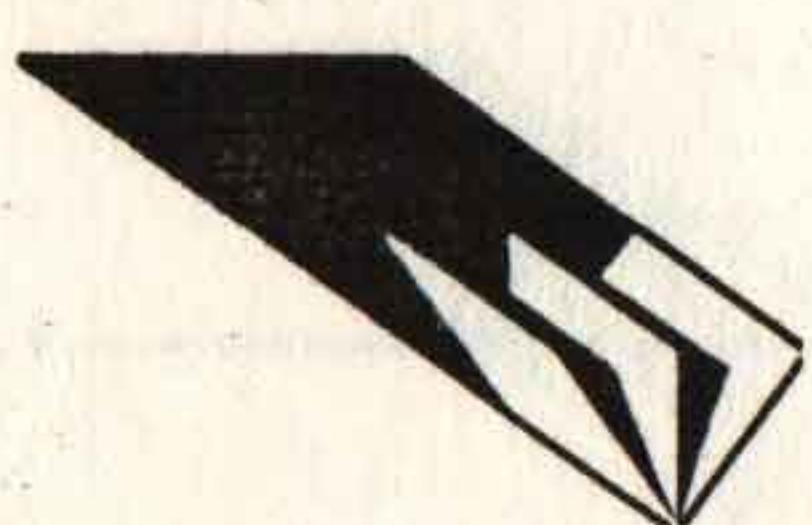
Keli žodžiai mielam skaitytojui

A.Einšteinas grojo smuiku. M.Lomonosovas rašė eilėraščius. Į Kauno technologijos universiteto - Gimnaziją priimami gabūs tiksliesiems mokslams, mègstantys dirbtį su kompiuteriais moksleiviai. Bet jie kuria ne tik programas kompiuteriams...

Paskaitykite. Šis gimnazistų ir jų mokytojų kūrybos almanachas - pirmasis. Tikimės - ne paskutinis. Tikimės - atsiras norinčių parašyti geriau. Taip ir tobulėsime ...

*Bronislovas Burgis,
KTU Gimnazijos direktorius*

1993 06 22

Ivadas

Gimnazija - tai vieta, kurioje mokoma daugelio dalykų, bet daugiau dėmesio - tiksliesiems mokslams. Gimnazistai turi galimybę perimti iš mokytojų ir įvaldyti įvairias technikas, kurių dėka jie gali naudotis sudėtingiausiomis teorijomis, formulėmis, o taip pat mašinomis, sugebančiomis skaičiuoti ir rūšiuoti milijonus skaičių.

Bet tai, ko gimnazistai yra mokomi, yra vien tik kitų išmintis, kūriniai ir atradimai. Ir sakydami, kad užtenka tik išnagrinėti juos ir perimti kūrybos metodus, tuo pačiu sakome, kad nereikia ieškoti ko nors naujo, - užtenka laikytis kitų sukurtų taisyklių ir vykdyti įsakymus, o tiksliai būti kitų valdoma mašina. Tad mokėjimas naudotis technikomis nesuteikia galimybės gyventi savarankiškai. O gyventi savarankiškai - reiškia nepriklausyti nuo kitų, kurti, ir palikti žymę milijonų žmonių istorijoje. Taigi mokymasis kurti tampa užduotimi visam gyvenimui Gimnazijos mokytojams ir gimnazistams, o Gimnazija - daugeliui kūrybos pradžia.

*II kl. M. Kalesinskas
E. Skeberis*

1993 06 04

MANO IŠPAŽINTIS *(išstrauka iš rašinio)*

Visi linksmi, su šypsenom veide, tik man vienam nesmagu, liūdna, jaučiuosi vienišas. Mane kamuojai mylimų, senų draugų netektis. Ilgiuosi jų šypsenų, kandžių pasišaipymų. Man taip gera ir malonu buvo jų draugi-joje, o dabar štai... visko netekau. Aš jaučiu, kaip vis grimztu į bedugnį liūdesio liūną, iš kurio nėra išsigel- bėjimo. Tik dabar supratau, ką reiškia netekti draugų, jų skambučių, užjaučiančių žodžių. Prisiminės, kaip aš nevertinau, nesaugoju tų puikių akimirkų, praleistų kartu su likimo draugais, gailiuosi, ir draugų ilgesys grau- žia sielą kaip piktas kirminas. Graudu, visas drebu, atminės draugus, kurie buvo ramsčiai mano vingiuota- me gyvenimo kelyje, saugojo mane nuo piktų likimo užgaidų, sielvarto. O dabar nežinau, kur dėtis nuo šir- din įsismelkusios nevilties.

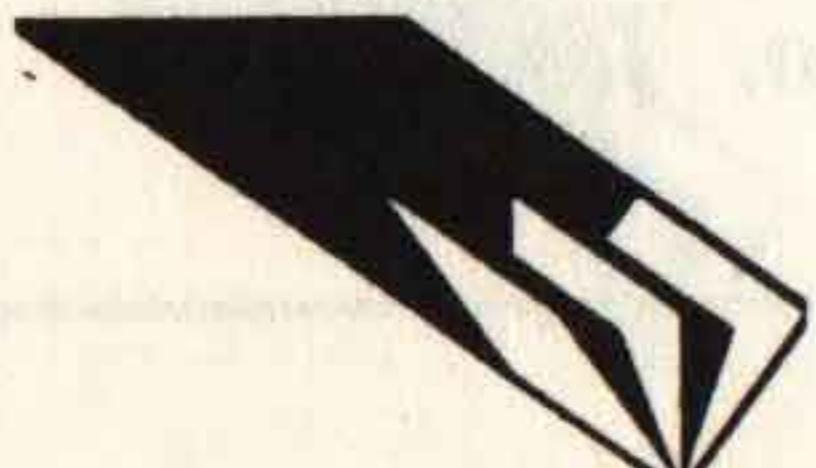
Aš kaltinu save, man darosi baisu. Širdis virpa ir atrodo, kad ji ištrūks iš krūtinės, pabėgs, pames kelią atgalios. Negaliu pakęst vienatvės ir noris viską mest, bet šito padaryti negaliu, nes pasukau aš pats tokiu keliu ir likimo naštą dabar pakelt turiu. Niūrios vienatvės aklavietėn aš patekau, nes be draugų ir draugių palikau. Man atsivėrė jau žaizda širdy ir ji man šaukia:

"Kur veržeis, kvailių kvaily ?!"

Likimą rūstų aš keikiu, bet padaryti nieko negaliu, kantriai jo kryžių ant pečių nešu ir dejuoju vis balsu. Gyvenimas šaipos iš manęs ir nežinau, kur jis mane nuves. Plūstu aš savo užgaidas kvailas, kai atsimenu dienas mielas. Myliu draugus visa sava širdim, bet negaliu į juos pažvelgti nors viena akim. Aš liūdesio žirgu šuo- liuoju per dienas, kenčiu ir gaila man pačiam savęs. Bet atrasiu savyje jėgų, nes nugalėt likimą aš turiu.

D. Matilionis, 10 kl.

1990 09 09

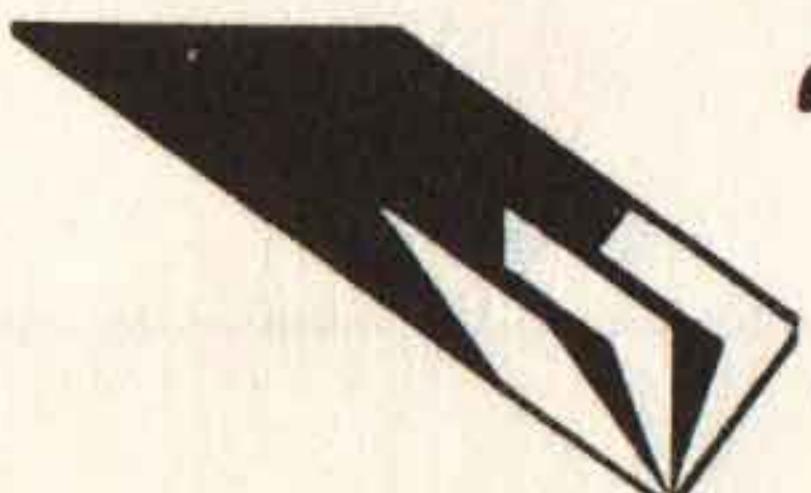

AŠ PASAULYJE

Aš gyvenu pasaulyje. Gyvenu tarp žmonių. Keista ar ne? Sėdžiu aš čia savo kambaryje, prie savo stalo, klausausi fantastiško Džimo Morisono dainavimo ir bandau aprašyti savo pasaulio sampratą. Iš pirmo žvilgsnio lyg nieko daugiau ir nėra, tik kambarys, stalas, muzika. Deja, deja...

Aš gyvenu pasaulyje ir esu dalis visatos, dalis viso to, kas vyksta aplinkui. Jokios sienos, jokie sapnai nepadės man atsiriboti nuo išorės. Aš šito ir nesiekiu. Aš esu laisvas žmogus (ar bent noriu tokiu būti) galbūt ne visai laisvame pasaulyje. Beje, aplink mane gyvena žmonės. Tai yra aš gyvenu tarp žmonių. Ar jūs pastebėjote, kokie jie skirtini? Ar pastebėjote, kaip skirtingai žmonės išgyvena tuos pačius įvykius, tokias pačias situacijas? Vieni jų palūžta, kiti, priešingai, gyvena toliau ir netgi sugeba juoktis iš savo nesėkmių. Tai priklauso nuo žmogaus požiūrio į pasaulį ir į save. Problemų pasaulyje nėra. Problemas susikuria žmogus. Yra posakis: "Yra žmogus - yra problema, nėra žmogaus - nėra problemos". Galbūt tai skamba kiek ciniškai, bet tai tiesa. Ar jūs matete valdovą, kuris turi viską ir kartu jaučiasi vergu ir nelaimingu? O ar matete žmogų, surakintą žmogų, bet išlikusį laisvu savo širdyje. O tai ir yra svarbiausia. Jei žmogus save laiko vergu, jokie išoriniai pasikeitimai jam nepadės. Kas gali padėti pasimetusiai, nežinia kur vėjo nešamai dulkei? Niekas, tik ji pati. Ta nelaiminga dulkė labai norėtų, kad vėjas su ja elgtusi švelniai, kad nuneštų ją į pasakų ir saulės šalį. Ji labai nepatenkinta aplinka. Dėl visų savo nelaimių ji kaltiną ją.

Vargšė, vargšė dulkelė, amžiams pasmerkta apraudoti savo baisų ir negailestingą likimą... Žinoma, aš kalbu apie žmones. Žmones, kurie kaltina kitus, likimą, pasaulį, nesuprasdami, kad problema yra juose pačiuose. Jie visada tampa "nepalankiai susiklosčiusių aplinkybių aukomis". Pasaulis nėra kaltas dėl to. Jis yra

toks, koks yra. Kaltas esi Tu, kadangi nesugebi rasti jame savo vietas, prie jo prisitaikyti, jo pamilti. Tu dulkė ne todėl, kad esi mažas, ne todėl, kad tave vėjas nešioja, o todėl, kad pats save dulke laikai. Ir niekas tau nepadės. Niekas...

*Baltas baltas, kaip vyšnios viršūnė,
Žydro veido, kaip žydras dangus,
Kaip vėlė, kaip vėlė nemarūnė
Per pasaulį keliauja žmogus.*

(B.Brazdžionis "Per pasaulį keliauja žmogus")

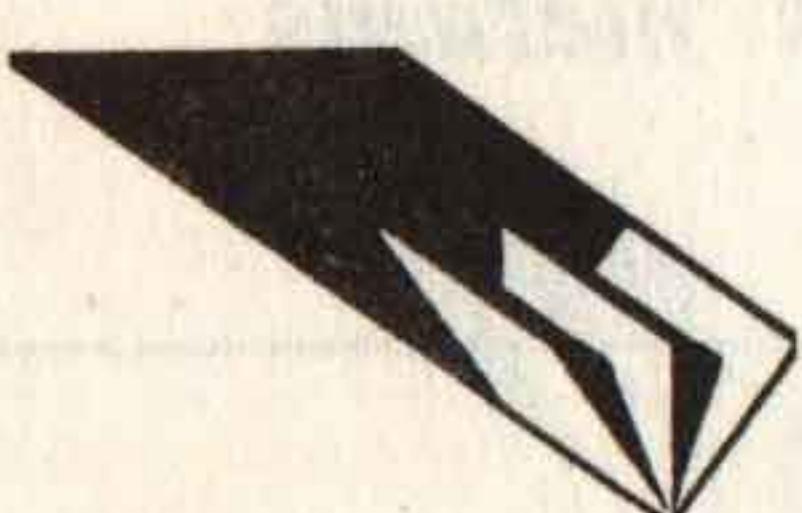
Įsiklausyk į šiuos žodžius. Pamiršk savo bejėgiškumą. Bent akimirkai. Ar jauti laisvę, alsuojančią šiose eilese ? Čia nėra dulkių, nėra žvarbaus ir negailestingo vėjo. Čia yra Žmogus. Laisvas. Keliaujantis per pasaulį. Žmogus, kuris nekaltina pasaulio. Žmogus, kuris nėra aplinkybių auka. Žmogus, kuris pats atsako už save. Žmogus, kuris save laiko laisvu...

Vargše dulke, nejau pasaulis tikrai tokis žiaurus? O gal tu jis tokiu matai ? Nejau, nejau tu negali suprasti, kad viskas priklauso tik nuo tavęs. Tik tu pati gali pamatyti gražesnių pasaulių. Joks švelnus vėjelis nenuneš tavęs į išsvajotąją pasakų šalį.

Žmogau, Tu esi laisvas. Laisvas savo dvasia. Laisvas tiek, kiek netrukdai kitų žmonių laisvei. Galbūt Tu negali padaryti tokio pasaulio, kokio tu norėtum. Bet to ir nereikia. Tu gali keisti save. Tu gali išspręsti visas savo problemas. Problemas, kurias pats susikūrei. Pasaulyje problemų nėra. Yra tik žmonės. Ir daugybė vėjyje blaškomų dulkių. Bet Tu, Tu esi Žmogus, keliaujantis per pasaulį. Laisvas Žmogus...

Gundas Vilkelis, 11 kl.

1993 pavasaris

***

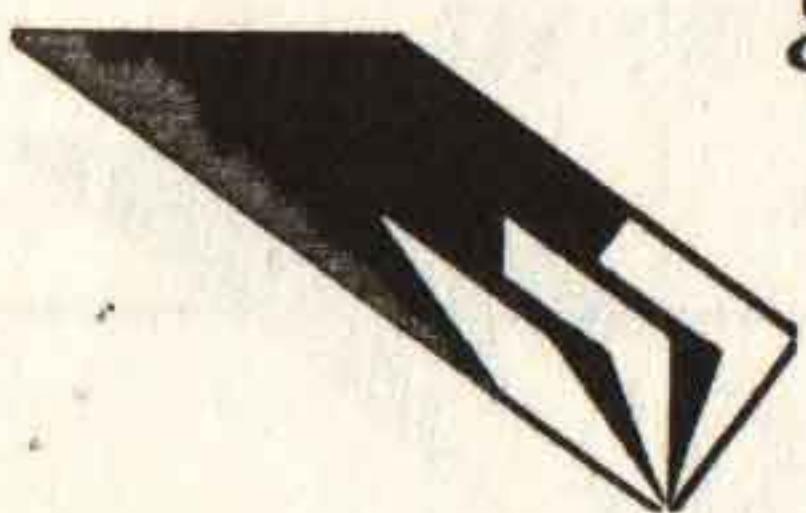
... Įstatymų laikymasis buvo kiekvieno piliečio pareiga. Reikėdavo laikytis ne tik išleistų, bet ir nerašytų įstatymų. Nerašytų įstatymų sulaužymas užtraukdavo visuotinę gėdą. Sofoklis vertina narsumą saugant protėvių moralės nuostatus.

Mes negalime laikytis savo protėvių moralės nuostatų. Juk keičiasi laikai, keičiasi ir žmonės. Tačiau pagrindinės nuostatos turėtų išlikti visais laikais. Juk kaip dabar daugumai žmonių trūksta sąžiningumo, dorumo, supratinimo, paprasčiausiu žmogiškų vertybų. Vargu ar rasime žmogų, besilaiantį visų įstatymų. O apie nerašytus įstatymus daugelis tiesiog negalvoja. Be abejo, juos žino, tačiau kam vykdyti, jeigu niekur neparašyta? O gėdos jausmą ne visi turi...

*Ne Dzeusas tą įstatymą paskelbė man,
Ne Teisingumas, kurs su požemių dievais
Gyvena, duodamas įstatymus žmonėms.*

Šie žodžiai man yra šiek tiek nesuprantami. Juk iš pradžių Sofoklis "Antigonėje" teigia, kad įstatymų reikia laikytis, tai yra piliečio pareiga. O Antigonė tą savo žodžiais paneigia. Niekas, išskyrus visagalį Dzeusą, negali nurodinėti, kaip gyventi. Tačiau juk turi būti valstybėje kažkokia tvarka. Gal Antikos laikais ir buvo galima gyventi tvarkingai be įstatymų, tačiau šiems laikams tai nebūdinga. Savo laisve, nesuvaržyta jokiais įstatymais, mes negalėtume naudotis protingai, kadangi visi demokratiją suprantame skirtingai. Daugeliui demokratija asocijuojasi su žodžiais "ką noriu, tą daram".

"Gimiau ne kad nekėsti, o mylėt padėciau". Žmogus gimsta geras. Jame nėra neapykantos, blugio. Visos ydos ir blogybės atsiranda metams

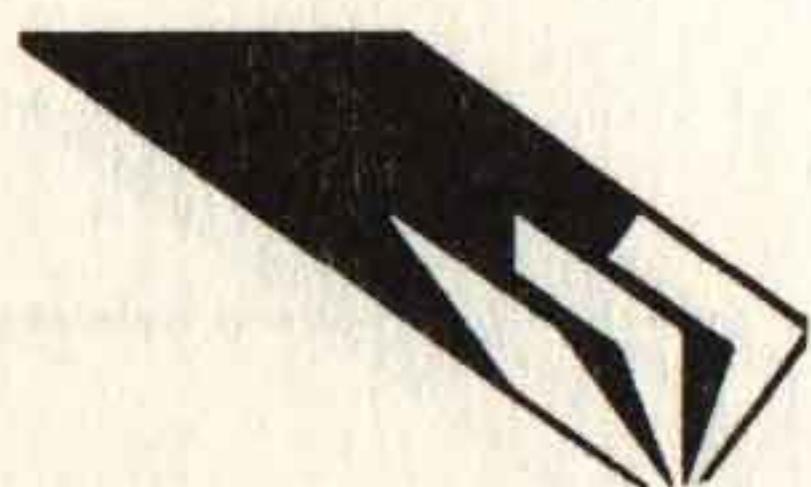
*bėgant, kai susiduriama su kitais žmonėmis, nepri-
tariančiais jo nuomonei. Taip atsiranda neapykan-
ta, nepasitikėjimas, įtarinėjimai. Meilei nebelineka
vietos.*

*"Menkas aš buvau ir virtau nieku". Jeigu
mes užsidarysime savyje, užgniaušime visas idėjas,
bijosime parodyti, kad esame, laikui bėgant prie
to priprasime. Tai atrodys kaip savaime supranta-
mas dalykas, tačiau vis dėlto mes būsime menkystos.
Ir pavirsime nieku. Suvoksime (kada jau bus
vėlu), kokie buvome menki, niekingi padarai. Ta-
čiau vargu ar dar atrasime jėgų, kad pasipriešin-
tume.*

*"Žmogus tenedrįsta dievams prieštarauti ". Be
abejo, Dievo mums lemto likimo nepakeisime, ta-
čiau juk galime nors kiek pabandyti pasipriešinti.
Nors pabandyti...*

Sandra Vidauskaitė, 10 kl.

1992 ruduo

**MANO MINTYS,
PERSKAIČIUS R.M.RILKĖS
EILĖRAŠČIUS**

Viskas skendėjo tamsoje. Apšviesta buvo tik knyga. Per knygos viršų matėsi tamsoje stovinti spinta. Ji buvo pilka, niūri kaip ir mano nuotaika. Tačiau perskaičius porą eilėraščių viskas staiga pasikeitė. Aš jau nebemačiau nei spintos, nei knygos, aš ėmiau matyti savo mintis. Aš pamačiau save ant amžių slenksčio, tokį mažą ir bejėgi prieš tą tamsią, akim neaprēpiamą amžinybę, pajutau begalinį norą žengti į priekį ir ištirpti tamsoje, tačiau kažkoks keistas, man į veidą dvelkiantis vėjas neleido man pajudėti. Staiga vėjas apriamo. Pamažu viskas ēmė šviesėti, ir aš, pro akimirksniu iš tamsos išnirusius medžių lapus, pamačiau saulę, pasigirdo upelio čiurlenimas, paukščių čiulbesys... Staiga viskas nutilo. Vaizdai ēmė blankti, ir aš vėl pamačiau spintą.

Kęstutis Puidokas, 11 kl.

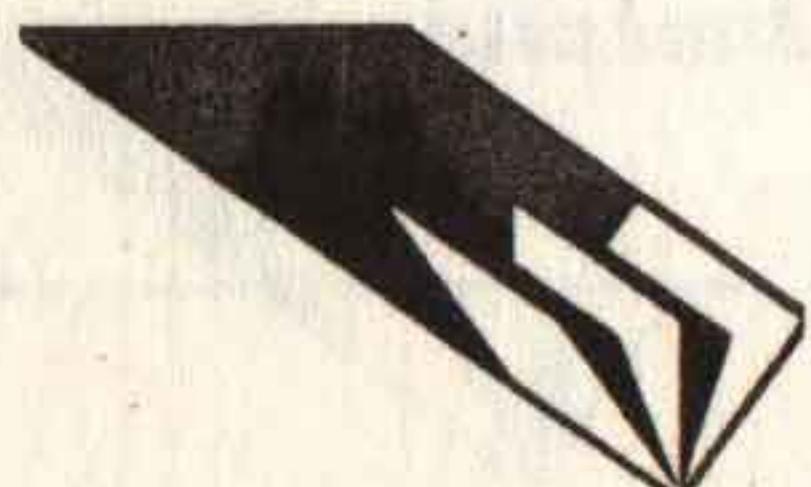
1992 rудуо

LAIŠKAS MIRUSIAJAM

*Tu išėjai ir niekada daugiau negriši žemėn,
Bet visada išliksi atmintyje tū,
Kuriems buvai brangus, kuriuos mylėjai
Ir dėl kurių gyvenai.
Žinau, kad mirusiųjų nereik gailėti,
Kad juos vien ilgesiu minėti;
Juk jiems tenai geriau. Ar tai tiesa ?..
Čia žemėj negandos, karai ir rūpesčiai tiktais,
Bet kam tau visa tai sakau, pati nebežinau.
Tu pats gali regėt, galvot ir spręsti apie tai,
Nereikalingi pliauškalai, kuriuos aš tau rašau.
Juk tu žinai mintis, jausmus,
Kuriais gyvenam mes.
Tu viską apie mus žinai, net ką nutylim sau,
Ir aš tikiu, jei tik galėtum, padėtum tikrai;
Nežiūrint to, kad tu aukštai, kad tu labai toli,
Tu šviestum man, kitiems tu šviestum
Ryškia šviesa nykioj mūs dabarty.
Bet tu tyli. O gal kalbi ?
Galbūt, juk žmonės padarai menki,
Palyginus su tuo, kas tu.
Tai viskas apie ką su tavimi
Dabar norečiau pakalbèti.
Aš tau rašau, o tu tyli,
Tad baigiam pagaliau
Ši mano monologą sau.*

Audronė Petrauskaitė, 11 kl.

1992 11 06

DIALOGAS SU MEDŽIU

Tai buvo paprasčiausias parkas, kuriame dažnai žaisdavo vaikai. Tarp qžuolų, klevų ir kitų medžių augo vienas atsiskyrėlis.

Jis buvo dar ne senas, bet jo kamienas ir šakos buvo sudžiūvę, net pabale, tačiau jis stovėjo išsikerojęs, placiai išleidęs šaknis. I tą parką atejo maža mergaitė. Ji džiaugėsi pavasariu, bėgiojo pievoje, bet užkliuvo už to paties sudžiūvėlio šaknies, kuri styrojo virš žemės, ir nugariupo. Mergaitė atsistojo, po to atsirėmė į medį ir sukūkčiojo. Staiga pajutusi, kaip medis krūptelejo, ji atsisuko ir šūktelėjo:

- Kas čia ?

Pasigirdo tylus šakų traškėjimas ir kažkur iš aukštai girgždantis balsas atsakė:

- Aš...

- Negi tu gali kalbėti ? - nustebusi paklausė mergaitė.

- Tik šias penkias minutes. Aš tik norėjau atsipašyti, kad suteikiau tau skausmo, nors to tikrai nenorėjau. Jaučiu, kad manęs niekas nemégsta - nei kiti medžiai, nei žmonės. Praeidami pro šalį jie palydi mane piktasis žvilgsniais, ir nuo jų aš darausi dar kietesnis, šakos vis labiau džiūsta, ir aš nerandu savy jėgų išskleisti nors vieną lapelį.

- Aš nepykstiū ant tavęs, o ir skausmas jau praėjo. Suprantu, kad tau sunku. Nagi, nuleisk šaką, - pasakė mergaitė.

Sunkiai traškėdama virš mergaitės galvos nusileido šaka. Mergaitė užrišo ant jos kaspiną, kuris prieš kelias sekundes pūpsojo ant galvos.

- Na štai, dabar tu gražesnis, - pasakė mergaitė ir nusijuokusi nubėgo.

Kitą dieną atejusi į parką ji pamatė, kad ant tos pačios šakos išsprogo trys pumpurai, o iš jų jau kyšojoj šviesiai žalios spalvos lapeliai.

Lina Dimšaitė, 11 kl.

DIALOGAS SU MEDŽIU

- *Pavirto jauniausia seselė drebulėle... Nebeliko namuos džiaugsmo, šviesos, tik didis sielvartas, - lyg sau, lyg ne guodėsi žmogus prie klevo. Seno, bet dar nesutrūnijusio.*

- *Sūnau, dirbkis kankles, - prašneko klevas. - Tu išliesi savo skausmą, o jos nuramins širdį.*

*Pavargo jau mana viršūnė, draskoma audrų,
Bet kanklėse ji vėl atgytų,
Prabiltų neramus laukinis vėjas;
Tyliuos garsuos tu atpažintum
Saulę, mišką, pievas.
Tik patikėk - atrastumei save.*

- *Tikiu. Dabar aš savo skausmą, kančią, ilgesį
aukoju kanklėms, kad jos pagrotų visa tai.*

Milda Lukšytė, 10 kl.

1993 04 04

POKALBIS SU MEDŽIU

Einu kartą pavakare miško takeliu, žiūriu į saulėlydį, kuris nudažė dangų vakaruose visais įmanomais raudonos ir geltonos spalvų atspalviais, mosuoju linksmai 'Družba' į šonus, medžiai virsta lyg pakirsti. Ir niekas daugiau netrikdo miško tylos, tik benzopjūklo burzgimas ir medžių traškesys. Tiesa, kažkas kažkur klykia, lyg prievertaujamas (-a), bet tai neesminis dalykas. Taigi, buvo puikus vakaras, tik staiga šią trapią tylą sudaužė medžio, iki kurio nebuvau spėjės prietis, balsas.

- Stok, - sako, - tautieti ! Negerą darbą darai ! Nei gėdos, nei sarmatos !

- O koks, - sakau, - tavo reikalas ?

- Visai tas jaunimas sugedo, - tėsia medis, - nieko jiems švento nebėr. Anksčiau, būdavo, ateina lietuvis į mišką, atsisėda po medžiu, pradeda medituoti, ir nieko jam daugiau nereikia. Gerbė ir mylėjo tada mišką, dainas apie jį dainavo, eiles jam rašė... Bet daug ugninio vandens jau nutekėjo nuo to laiko...

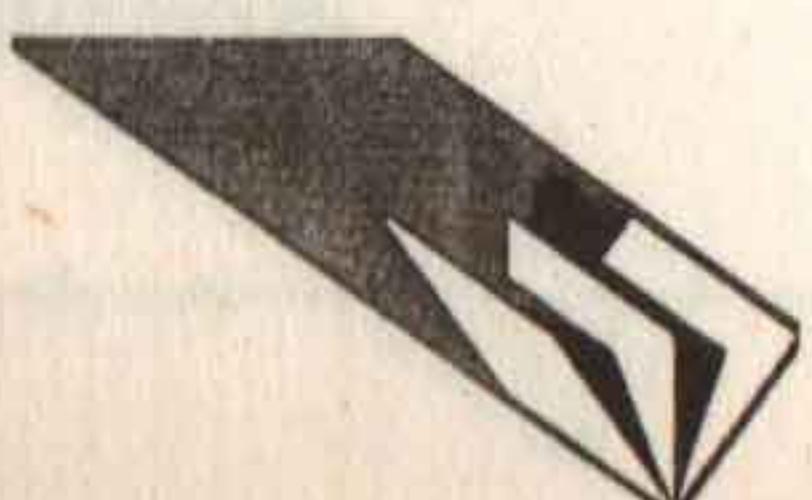
- Sugraudinai, - sakau, - mane, medi. Bet progresas nestovi vietoje. Kad žengtume su juo koja į koją, reikia kai ką aukoti...

(Bžžžžž... Triokšt ! Bumm !!!)

...Einu aš toliau. Saulėlydis nudažė debesis raudonai. Sako, prieš lietų...

Petras Ratkevičius, 11 kl.

1993 03 20

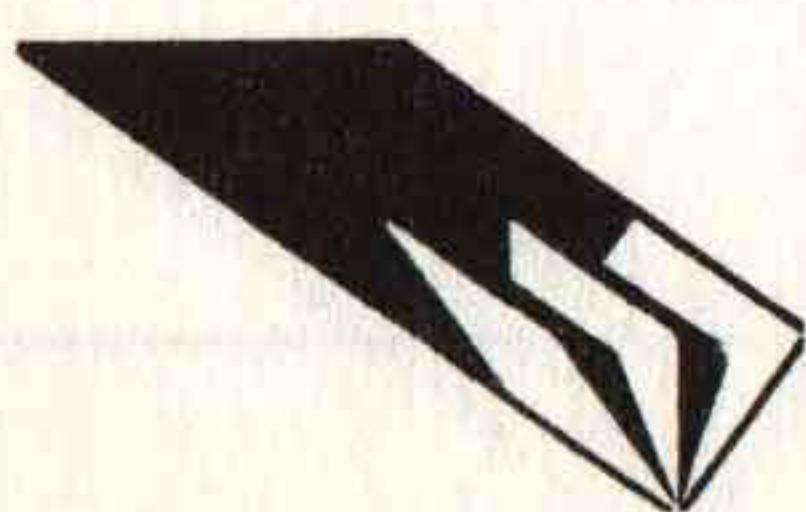

***

*Kai rytmetį pakilus saulė
Paliečia viską spinduliu šiltu,
Kai žvilgantis rasa žiedelis
Jau ima skleistis pamažu,
Kai žalias, jaunas pumpurėlis,
Pribrendęs sprogsta pagaliau,
Kai linksmas traukia čiulbuonėlis
Savąjį giesmę vis linksmiau,
Tuomet atleisk mums viską, mama,
Atleisk, jei nusikaltę esam prieš tave,
Nusišypsok tom lūpom, kur paguosti moka
Ir būk laiminga visada.*

Deimantė Unikaitė, 11 kl.

1992 pavasaris

GYVENIMO LAPAI

*Tyliai, ramiai,
Tarsi nuplėštas lapas,
Krenta gyvenimas mano
Lyg sapnas.
Šalia leidžias žalias lapelis,
Jaunutis dar, matosi, gailestį kelia...
Manasis apdžiūvęs, kam reikalingas ?
O tas dar būtų žemei naudingas.
Tai neteisybė ! Bet ką padarysi ?
Kas atsitiko - nesustabdysi.
Tūkstančiai miršta, tūkstančiai gimsta,
Žmonės tai džiaugiasi, tai sunerimsta...
O mano gyvenimas
Toks kaip ir sapnas,
Krenta ramiai,
Tarsi nuplėštas lapas...*

Regina Žvirblytė, 10 kl.

SKRAJOJANTIS OLANDAS

*Kokia niūri diena
Šiandienos rojuj mūsų.
Ar rojus tai, ar pragaras, ar skaistykla -
Vis vien išskalbtas būsiu.*

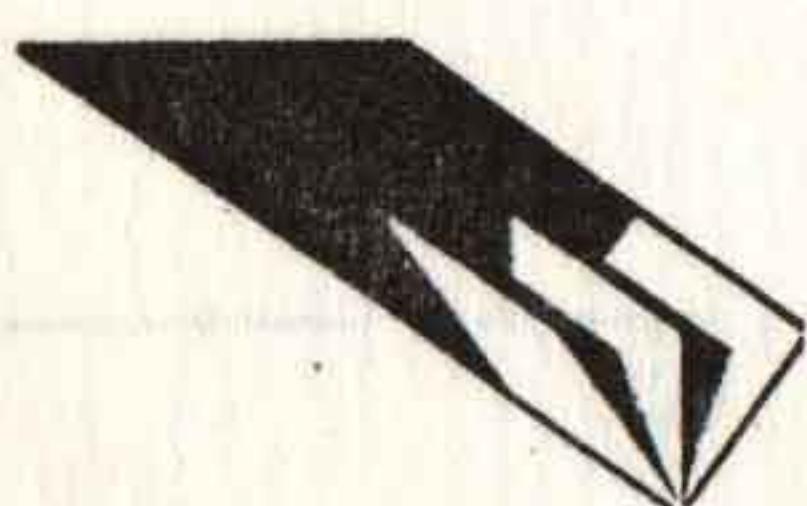
*O Dvasios skalbinys
Kaip ašara ant skruosto
Bus senas kankinys
Prie žemės kelio uosto.*

*Gyvenimo laivai žali,
Pragys kaip varna ant šakos,
Dėl to jūs kalti,
Per jusjisai ilgai raudos.*

*Tada jau baigsis "olando"
Pradėta kelionė į žvagždes,
Užmigs laivai Rolando,
Paliks senas žemes.*

Laurynas Stančikas, 10 kl.

1993 01 20

NAMO, KUR GIRTA NEVILTIS

*Ir vėl atgal - į pelkes,
Kur ankšta ir trošku...
Pelėsiai - purvas - smalkės -
Ir trenkia česnaku,
Pilkšvai nudulkęs kūnas,
Pamerktas myžale, -
O kažkada galiūnas...
Nejau - tokia dalia ?... ...
Stiklų kartybės šukės -
Gyvenimo dūža - - -
Tik šmirkščioja peliukės
Ir kliedesių mūša...
O kaip mylėta švelniai !..
Pakaks ! Minėt nedrįsk ! -
Kas būta - perleisk velniui -
O pats aukštyn vėl skrisk !
Kas, kad aukštyn pakilus
Daugsyk skaudžiau nukrist,
Dantis sukandęs, tylus, -
Turi į aukštį skrist.*

1993

IEŠKANČIOJO KLIEDESYS

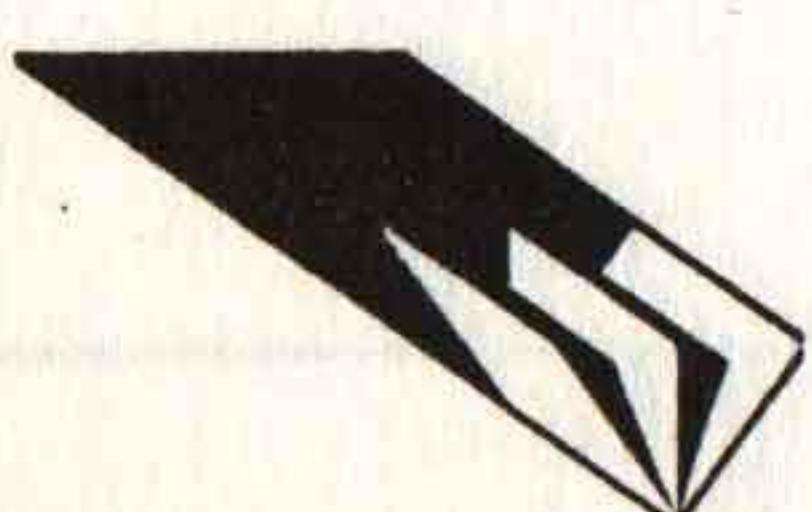
Ech... palik mènesienai rojalj;
Lai jau žaidžia, lai glosto meiliai
Šaltą stiklą šalti spinduliai -
Na, o tu - kilk ir 'eiki, berneli !*

*Eik per klasiką ir avangardą,
Eik per atradimus ir klaidas -
Eik aukštyn ! Pažinimą atras
Vergo vargsmą užtrenkę į gardą !*

*Eik, Vydūną ir Širvį priglaudęs
Prie jaunosis krūtinės karštos -
Tik aukštyn !, virš šmeižtų ir klastos ! -
Skriek su vėjais !, iš džiaugsmo nuraudęs !*

*Rojalis - ne tik muzikos instrumentas, malonumo teikėjas, tviskas lyg stiklas. Tai ir šaltame stikle laikomos silpno vergo ašaros, baisus malonumo teikėjas - spiritas "Royal"...

1993

NAUJUJŲ METŲ KLIEDESYS

*(Naktį iš 1992 12 31 į 1993 01 01 Fredoje žuvo Žmogus.
Signalinė raketa pataikė į pilvą ...)*

*Naumetis. Pragaro siautulys
Ir kapinių šventė.
Net gatvė, tokia miela
Ir kviečianti paklaidžiot.
Šiąnakt gašli ir šlykščiai lipni -
Ji girta, kaip girtas ir visas pasaulis.
Supeliję tėvo smilkiniai pražysta srutose
Ir garsiai trinksinčiame tvaike.
Po puodu dangum siaučia cholera
Ir nuožmių pajacų minia,
Stūgaudama iš pasitenkinimo,
Metasi į sūkuri.
Šėtono šėlsmas pasiekia apogejų,
Ir iš kurmiarausių iššoka
Signalinės raketos -
Mažų ir, deja, suaugusių kūdikių džiaugsmui.
O aš drebulyje visu savimi jaučiu -
Tai - . Viešpatie !!. -
paties satanos ejakuliacija.
Užsimerkiu ir paklaikęs iš siaubo
Girdžiu jo kvatojimą.
Šaltis ir Mirtis
Aistringai priglunda
Ir gašliai bučiuoja mano krūtinę.
Aš kone išprotėjės
Kietai užsimerkiu
Ir šuniškai užkaukiu.
Šiąnakt pragaro šventė
Ir triumfas.
O po to - verianti beprasmiška tyla,
Nes nieko pakeisti nebeįmanoma - - -*

1993

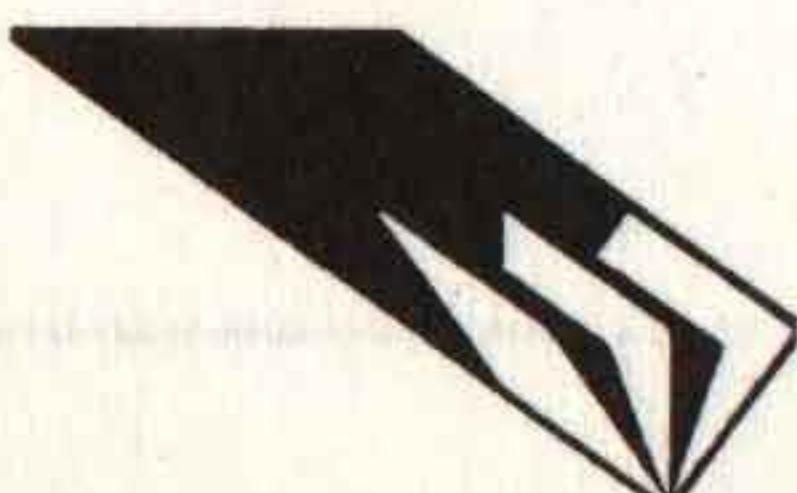
RYTAS

*Supelijusios pilkos musės
pakelia mieguistą ir blankią saulę,
kuri apsimeta,
Kad žino turint būti rytą.
Ir jis užgimsta -
toks apsimestas rytas,
toks ryškiai apsimestas ir sumeluotas.*

*Kauno centre
gūdžiai sugaudžia
pravoslaviško Soboro varpai,
užklodami gaidžio giesmę,
uždusindami ją, kad niekas neišgirstų,
ir kad šméklos galėtų
nebaudžiamos vaidentis ne naktyje.
Kažkas - o gal ir viskas - numire,
o aplink tokia žiojėjanti tuštuma,
tokia bukai skambanti nykybė... - - -*

*Dienos jau nebus,
Yra tik rytas,
kuris prisigéręs tijo visatoje
ir vaškiniais rankų ir meilės protezais
glamoneja suglumusią žemę.
O ji, vargšė kvailutė, dairosi -
ką, nieko nėra ?
Nėra, prakeiktoji, nėra, užmirštoji, nėra...
Nėra nieko tikro,
Išskyrus visuotinį netikrumą.
Ak, nors neaidėtų Kosmose
tas konservuotas
Soboro varpų inkštimas...*

Ugnius Mikučionis 10b kl.

RUDENINIS LIETUS

*Tas nesustojantis ir nesibaigiantis lietus
Vis lyja, lyja per dienas naktis,
Gal pagaliau ateis ruduo saulėtas ir gražus,
Gal pagaliau tie debesys išsisklaidys.*

*Nejaugi taip beprasmiškai ilgai dar lis ?
Ne, nesinori šiandien tuo tvirtai tikėti,
Juk kažkada vis tiek praeis tas debesis,
Nušvis dangus ir saulę ims vėl šviesi bei spindėti.*

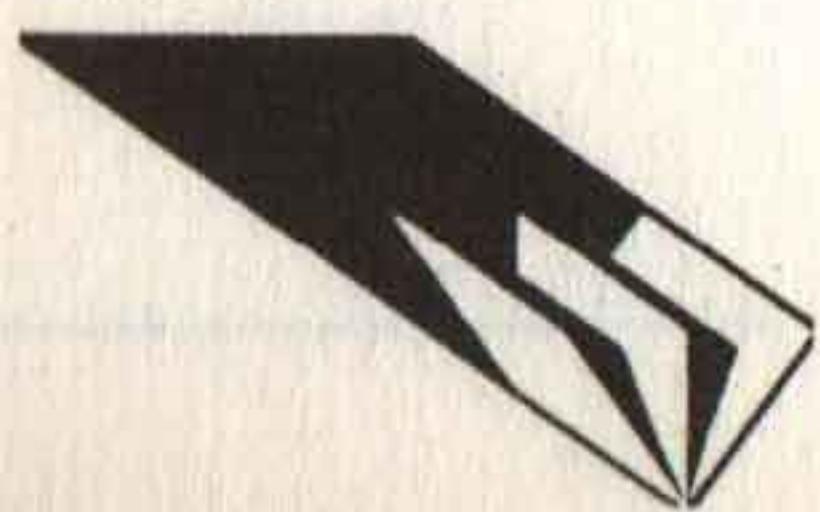
*Nudžiugs pasaulis visas margas ir puikus.
Šlapia, išlyta žemė sveikins žydrą dangų.
Pakils nuo medžio paukštis nuostabus,
Skraidys, plasnos, giedos ties mano langu.*

*Ach, pagaliau, praėjo purvinas, bjaurus lietus.
Pakilo saulė ir vaivorykštė apjuosė giedrą dangų.
Iškart atgijo mūs pasaulis šlapias, bet gražus,
Atskrido paukštis ir pragydo man ant rankų.*

*Jis žino, kad jau artinas ruduo,
Nes medžių lapai parkuose seniai jau krenta,
Ir jam nelinksma, čia prieš iškeliaujant man giedot,
Tam paukščiui, kuris tupi ant mano rankų.*

Vytautas Vaitkevičius, 11b kl.

1991 09

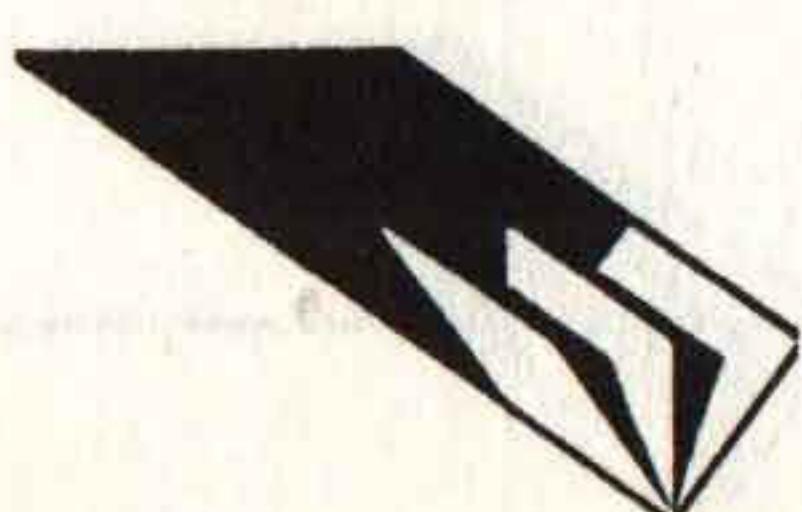
***

*Medžiai.
Tik medžiai aplink.
Gėlės
Ir samanos -
Mano pagalvė.*

***

*Žuvo
Mano
O gal ir ne mano
Gimtas ir tuo gražus
Užmirštas
Sapnas...*

Mindaugas Žilinskas, 11C kl.

***

*Ir plauksiu aš tollyn, plauksiu,
Kas man ta žemė, kas,
Nieko nieko nelausiu,
Niekas manęs ten nerā.*

*Aš plauksiu tollyn, plauksiu,
Kol jėgos apleis, na tai kas...
Aš leisiuos gilyn ir palausiu,
Kol smėlis jūros užneš.*

*Gulēsiu dugne aš, gulēsiu
Ir niekas manęs ten nerā,
Kaip nieks manęs neieškojo, galēsiu
Išnykti, užmiršti, kad aš.*

1992 11 24

***

*Girdėjau aš kartą genius kalbant
Apie tai, koks gyvenimas trumpas, sunkus
Apie tai, kaip sunku prieš vėjų skrendant
Bet tyriausiasis džiaugsmas - saldus.*

*Girdėjau aš kartą genius kalbant
O gal tik seną pušį smarkiai kalant.*

***

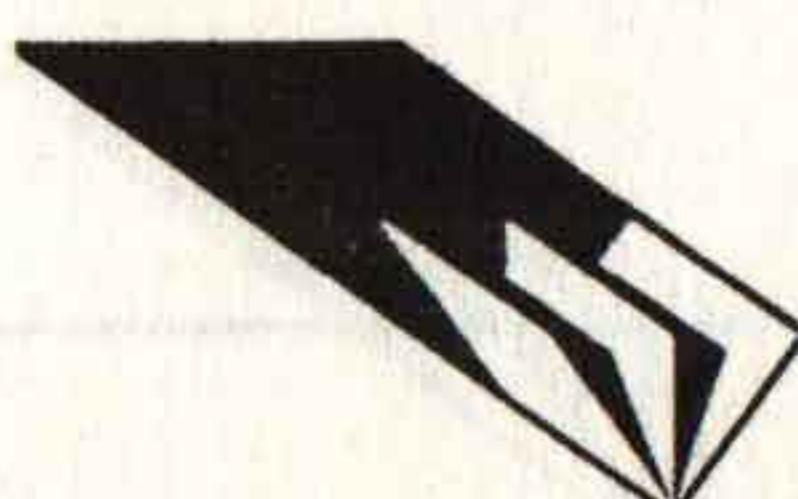
*Suprastum
Bet negali suprast
Surastum
Bet negali atrast
Užgniaužtum
Bet negali prarast
Pamintum
Bet tai jėgoms ne tavo
Sutiktum
Bet negali.*

***

*Norėjau paklysti miške
Šaltam ir labai tamsiame
Kad kelio nerasciau atgal
Bet tai pabėgimas, o gal
Kaip tik sugrižimas atgal*

*Norėjau nugrimzti rytoj
Šelstančioj jūroj juodoj.*

Tomas Butkus, 11b kl.

***

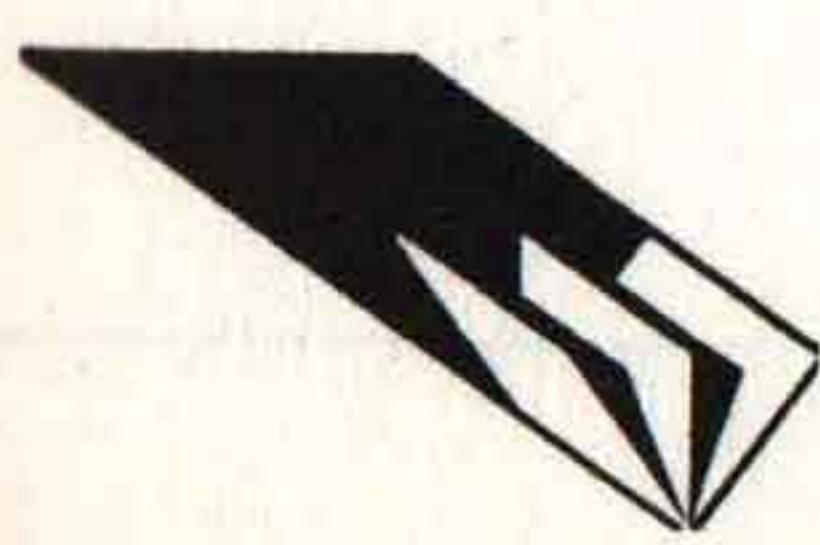
*Ugnis - žmogus,
Ugnis - šviesa,
Ugnis - dangus,
Ugnis - tiesa.*

*Mintis - ugnis,
Liepsna - jėga
Ir net mirtis,
Ji - ugnyje.*

*Ugnis many,
Aš ugnyje
Žmogus - ugnis,
Dvasia - liepsna.*

*Užges ugnis,
Užtemis dangus,
Tamsa išplis,
Žmogaus nebus.*

1992 03 04

***

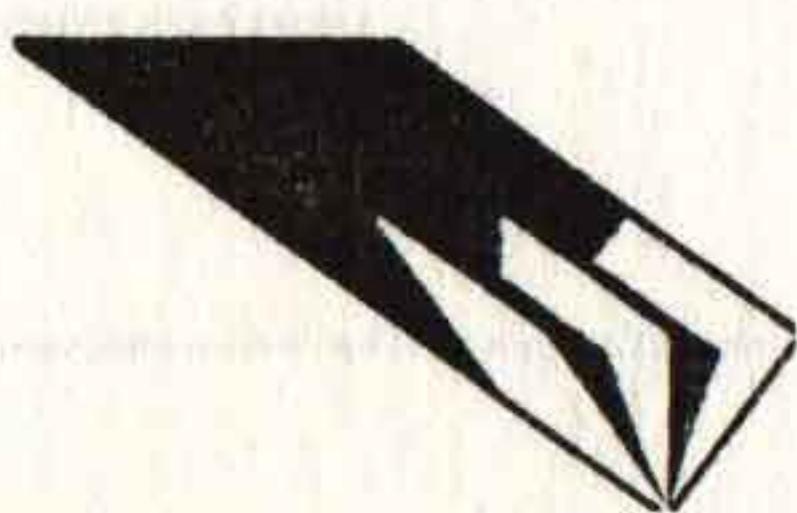
*Visi mes truputj arkliai,
Visi poetai mes truputj,
Atrodo tai galbut keistai,
Tačiau kitaip negali būti.*

*Nors esam sąžinungi mes
Ir stengiamės tokie ir būti,
Bet argi tai kas nors supras,
Juk esam niekšai mes truputj.*

*Pardavę dūsią velniui mes, -
Visai nedaug, tiktais truputj
Ir Dievui vienos atsiras.
Tikriausiai taip ir turi būti.*

*Taip ir gyvenam visi mes,
Keliaujam žengdami per kliūtis,
Bet kur gi kelias tas nuves,
Jei esam patys tik TRUPUTIS.*

1992 04 04

***

*Aš per lietų einu nusispjovęs,
Ant šaligatvio kraujas, tamsu.
Štai karys stovi žmogų papjovęs.
Na, o man visiškai nebaisu.*

*Laiko peilį jo kruvinos rankos.
Stovi, žiūri, o akys stulpu.
Aš jaučiu, kaip širdis jojo trankos.
Jis papjovė, o man nesvarbu.*

*Lietus lyja ir kraują nuplauna,
Krenta peilis iš rankų kaltų.
Dreba kūnas ir jis nusišauna,
O aš spjaunu ir tuoju nueueinu.*

92 10

***

*Kiekvienas verkiame
kai gimstame
ir su kiekvienu
pasaulis juokiasi
kai mes į jį ateiname.*

*Tačiau nežinome
ar juoksime
kai mirsim
ar verks pasaulis
mūsų
kai išeisim ?*

***

*Minia prieš Žmogų ir Žmogus prieš minią.
Jis viens su savo protu ir mintimi.
Minia praplėšia Žmogui tam krūtinę
Ir gėrisi apnuoginta širdim.*

*Minia nuteisia Žmogų, nukankina.
Minia teisi,jis vienas - neteisus.
Minia ant kryžiaus Žmogų pakabina, -
Jis vienas, nuogas, vienas prieš visus.*

*Žmogaus nėra prieš džiūgaujančią minią, -
Žmogus numiręs, o minia gyva.
Ir greit ant kryžiaus kitą pakabina,
Nors pripažino, kad Žmogaus tiesa.*

1993 05 19

CIKLAS " TUMAS VAIŽGANTAS "

***

*Trys karvės per Kuršmares brenda.
Mano karvės, nubris jos į šviesą.
Karvių balsas kaip smuikas ir girdis visur.
Ir man širdj dėl karvių taip sopa.*

***

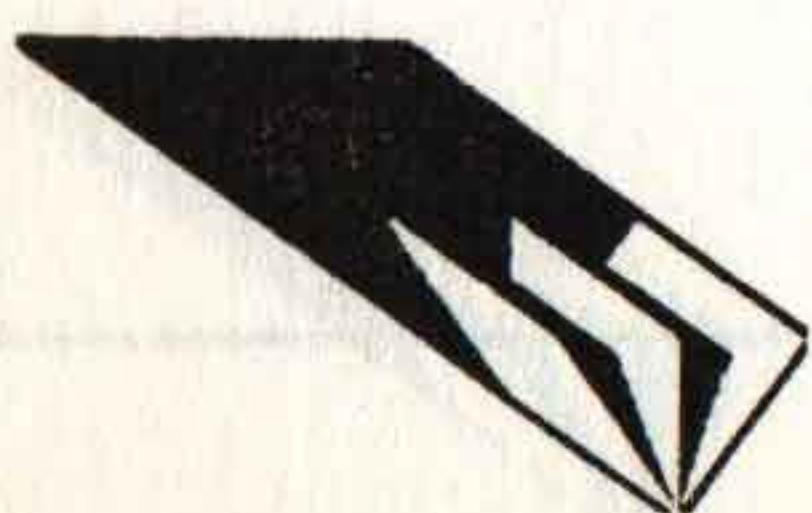
*Briedis prie klevo.
Plaukiojo briedžiai prie Maleišių balose.
Išsišnekėjo Briedžiai, kaip zoosode Kaune.*

***

*Viešai - retai.
Stebuklų mums pakanka.
Minčių įpilti galima,
Išlikt tyram nebežiūrint į nieką.
Jis bėgo mums parnešt...
Ir neramu mums būdavo jo laukiant
O jis negrįždavo, ir likdavom mes laukti.*

***

*Klausykite, draugai,
Aš - vienišas artojas.
Aš jūsų nekenčiu ir jums bus šakės.
Aš nepakęsiu,
Aš kenčiu,
                                bet neiškęsiu.
Daugiau aš negaliu,
                                bet jums atleidžiu.
Ir išeinu su mėnesiu į dangų.
Pro debesis ir pro viršūnes medžių.*

***

Aš noriu, aš vienas

ir viskas ne man.

Aš būčiau, tačiau aš nesu.

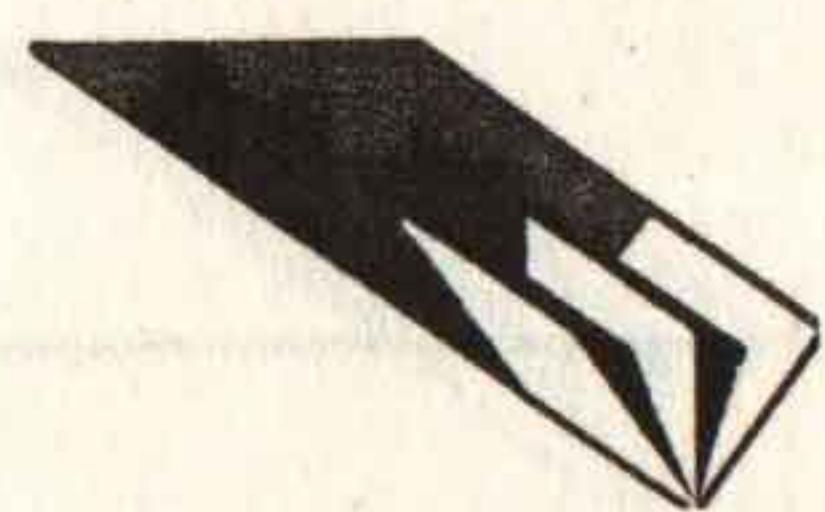
***

Vargonai sugrojo ir balsas atitarė,

Klaikiai nusijuokė jis

Kaip girioj vidurnaktį, tarpe lelijų

Aplinkui klaiku ir naktis...

V. Šekspyras

TIKROJI MEILĖ

*Pametęs protą aš tave myliu.
Juk meilė nėra meilė, jei paiso ji kliūčių,
Kuri pasikeičia, kai tik tą kliūtį susitinka,
Arba kas žingsnis keičiasi ir linksta.*

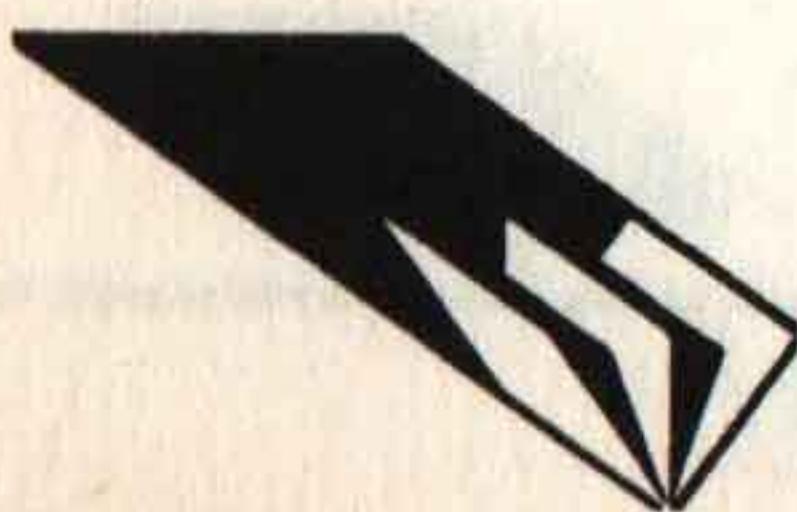
*O ne ! Tikroji meilė esti amžina
Ir nesuvirpins jos jokia pikta audra.
Ji panaši į žvaigždę, kur kelią rodo laivui,
Kuri brangi be galio keliaujančiam jūreiviniui.*

*Ne, laikas nėra meilės pavergėjas,
Nors lūpos, skruostai sensta ir raukšlėjas
Ir valandos, savaitės meilės nieku nepadaro,
Tiktais žiaurus likimas ją iš širdies išvaro.*

*Jei visa tai tik išmonė, tik netiesa ir melas,
Neliko žemėj meilės, atėjo meilei galas.*

Iš anglų kalbos vertė Žilvinas Bubnys 10a kl.

1991 žiema

IR

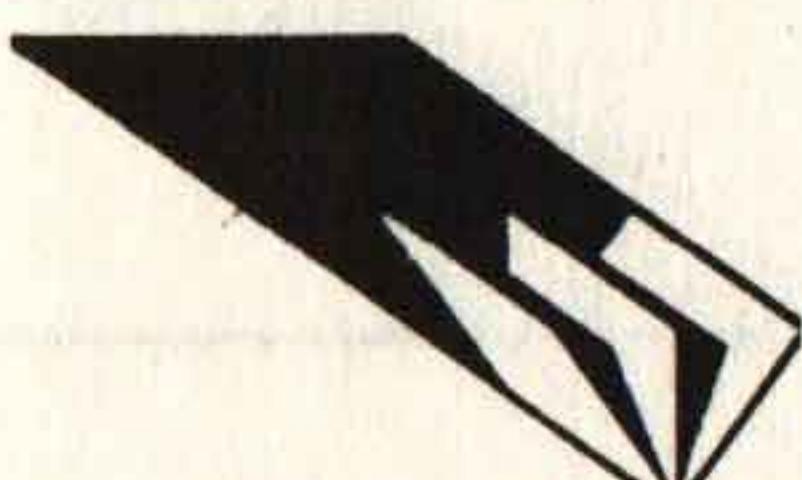
*Sunkiausia yra sustot kol dar nesi pradėjės
Ir būti, kol dar nesi.
Žinojimas - akmuo pilve.
Tiesa - išniekinta esmė.
Garsus plojimas gimdo baimės jausmą,
Kuris sulipdo akmenis pilve.
Taip būna tol, kol viskas nesugriauta.
Taip atsitinka visad, kai bandai sugriaut.
Praryti dramblio neįmanoma, kol dantys per buki.
Namas.*

TUŠTUMA

*Kai nyku man - einu aš pas save.
Nors aš nesu visatos bamba,
Bet persasi mintis apie nykumo prasmę.
Taip buvo, kol nebuvo namo.
Nuo tol aš geras tartum didis grybas,
O jie - seni, supuvę baravykai.
Ir nieks nepasakys, kur aš einu,
Nors tai ir nėra paslaptis.
Kai žengiantis didžiuliais žingsniais vabaliukas
Prieina bliūdo kraštą,
Pasigirsta didis gausmas iš visur.
Tai vėjas. Jis gražus ir piktas.
Jis lipnus ir žalias. Jis - žmogus.
Jis vemia.*

Mindaugas Jokubauskas, 12a kl.

1993

DAINA DRAUGAMS

*Bèga dienos, jos vejas i mûsû jaunystë,
Neseniai jos jau aplenkë mûsû vaikystë.
Senus vaikystès draugus jau palikom,
O jaunystès kelyje naujus susitikom.*

*Susitikom kaip paukščiai į padangę pakile,
Palikë savo lizdus qžuolyne.
Liejos muzika, šokiai, skambëjo daina
Ir atrodë, kad šitaip ir bus visada.*

Priedainis:

*Susëskim draugai aplink laužą liepsnojanti,
Palydëkim mintim mûsû laivą nutolant,
Bet liūdëti, žinokit, iš tikrujų neverta,
Nors galbût susitikom paskutinj kartą.*

*Ach draugai, draugai, kaip jûsû man reikia,
Nors ir mûsû gyvenimas dar nesibaigia.
Aš žinau, kad mums reiks išsiskirt amžinai,
Bet širdy aš žinosiu, kad mes buvom draugai.*

*Liks tik nuotraukos, liks tiktais prisiminimai,
Liks linksmi, bet išblukę veidai atmintyje,
Kaip sudeges laiškas, nutrûkus styga,
Liks jaunystès draugai, išskirti erdvėje.*

Priedainis...

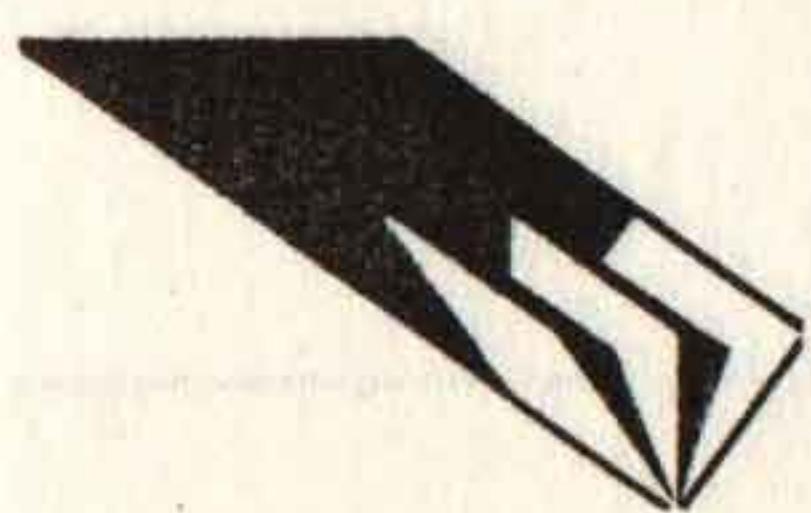
*Mûsû veidus nušviečia laužo liepsna,
Ir sudarko tylą jaunystès daina,
Mes putojantj šampaną iš taurių geriam,
Už mûsû draugystę tostą keliam.*

*Mes dar esam drauge, esam vis dar kartu,
Šitą naktį žvaigždėtą mums be galio smagu,
Bet kiekvienas žinom - pasibaigs ši daina
Ir galbūt neskambės ji daugiau niekada.*

Priedainis...(2 kartus)

Šaratūnas 11C

1993 pavasaris

VANDUO

*Kai gyventi nusibosta,
Aš žiūriu į vandenį...
Jis geras ir nepiktas,
Jis man primena ramybę...*

TIESOS IEŠKOJIMAS

*Girti, sukruvinti drugeliai
Traukdami beprasmybės kvapą
Spardosi ore ir veržiasi į tušumą...
Bet jos pasiekti neįmanoma,
Nes ten iš viso nieko nėra...*

NAKTIS IMPROVIZUOJA BLIUZA

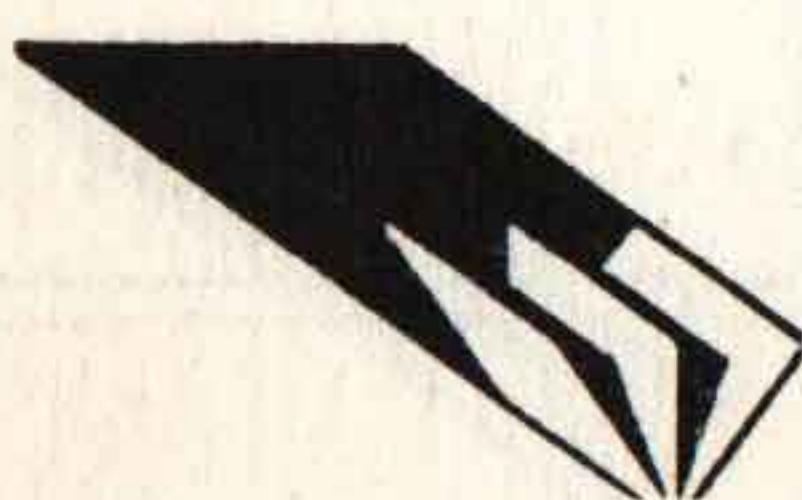
*Nakties drugeliai blaškosi
Degant purvinai lemputei...*

*Pasigirdo duslūs žingsniai,
Jis atėjo...
Tai buvo vėjas.*

*Jo didelė, tiršta, bekūnė siela
Smelkėsi per tamsią erdvę,
Jis buvo vienišas... ir geras...*

*Nerangios rankos užkliudė medį -
Šis pašiurpo.
Bekūnė koja užmynė žolę -
Ši įsižeidus suvirpėjo.
Vėjas palietė nustebusią lemputę -
Ji siūbuojama pradėjo verkti...
Apakinti drugeliai verksmo negirdėjo -
Jie godžiai rijo šviesą...*

*Paskui buvo vėl ramybė -
Plaukianti nakties harmonija.*

*Nakties drugeliai blaškėsi
Degant purvinai lemputei,
Tylus mieguistas bliuzas tėsėsi...*

Rytą pasruvo išderinti akordai.

Paskui lemputę išjungė.

KAMPAS

*Senas, apželės kampas
Gyvena mano viduje,
Aš senas supuvęs namas,
O jis mano esmė manyje...*

*Tinkas byra - kampas verkia.
Jis vienišas bedantis.
Sugedusiam ore pasenę dulkes telkias,
Jis prislėgtas ir be vilties...*

IŠSITUŠTINĖS

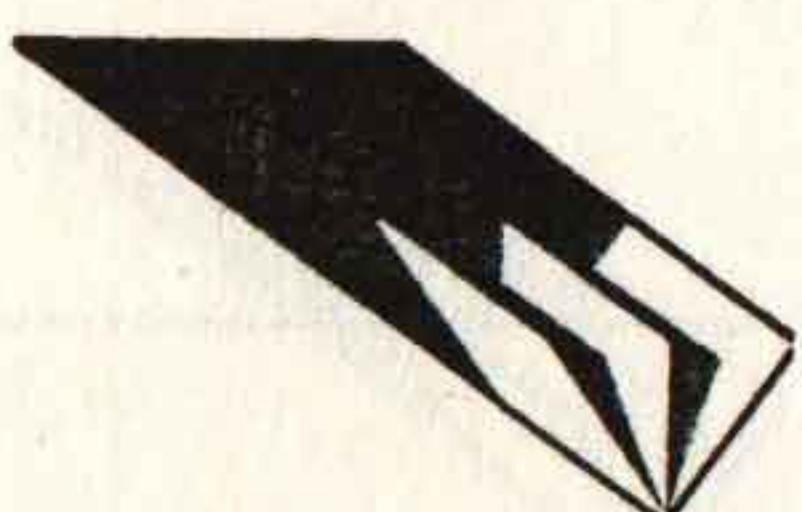
*Keistas jausmas smelkias per mane...
Aš klykiu.*

*Miškas...
Aš vėl jaunas,
Noriu vėl savęs...*

*Skruzdės...
Mažos, geros skruzdės,
Glostančios mane...*

*Laukiu...
Varpo dūžiai,
Gėstantys toli...*

*Aš naujas.
Aš galiu vėl laukti...*

Žygimantas Susnys, 12a kl.

BESISKIRIANT

*Trumpai žydės alyvos, jazminai
Ir mes draugais nebūsim amžinai -
Kaip paukščiai mes išskrisim po šalis
Ir meilė viens kitam lietum nulis.
Aš liksiu vienas, tu taip pat viena
Ir mums bus meilės nuolat negana.
Ir laikas tuož nutildys mus abu,
Pavertęs širdį amžinu ledu.*

D. Matilionis 12c kl.

GRĮŠIU

*Gyventi man darės nemiela
Ir akys kur vedė ējau,
Ir nuojauta beldės į sielą,
Kad laimė ateis ne tuoja.*

*Nesyk nuo tavęs aš nutolau,
Beviltišką meilę laikiau,
Mylejau tave tik iš tolo -
Kaip lizdą tave palikau.*

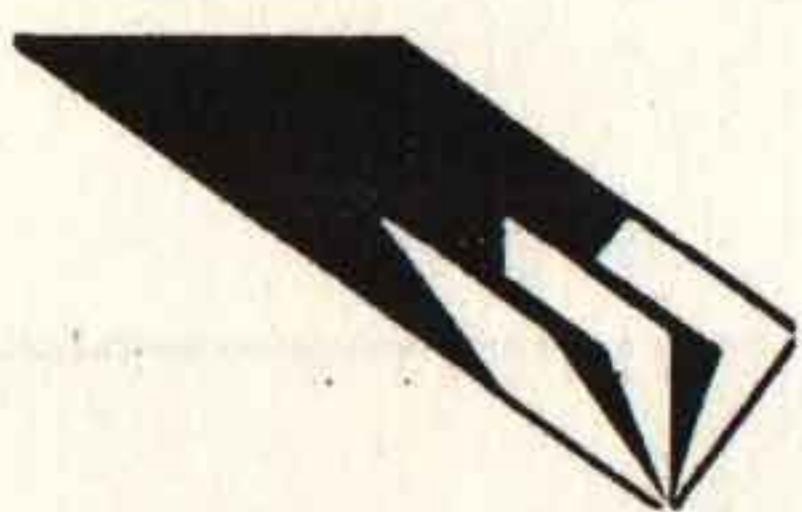
*Jei tau kas sakys, kad negrišiu,
Kad šiandien užgniaužtum jausmus,
O tu netikėk - aš sugrišiu,
Kaip gržta čiurliai į namus.*

LIETUVA

*Iš paukščio skrydžio aš į tolumą
Žvelgiu, stebiuosi - Lietuva
Tarsi žiema nepakartojama,
Kažkuo brangi ir kuom sava.*

*Ir aš žinau, šalele Nemuno,
Per amžius ējusi tiesi,
Kad tu rieškučiom neišsemiamo
Tėvynė gintaro esi.*

D. Matilionis

***

*Aš, matyt, niekada nepasveiksiu
nuo jaunystėj išgertų nuodų,
nuo besaikio gyvenimo geismo,
nuo labai nuodėmingų minčių.*

*Galit perpilti kraują lig lašo
ir išdeginti sapną rūgštima -
pamatysit, kad akys vėl prašo:
pasilik, pasilik su manim.*

*Pasilik, ir išblukęs peizažas
lyg žaibų palytėtas nušvis,
ir nuvesiu už rankos kaip mažą
į kitas, nematytas šalis.*

*Vesiu viesulo virpančiais tiltais,
suksiu kraujo verpetais karštais;
ką turėjai, matei, pasiilgai -
pelenai, pelenai, pelenai ...*

*Aš, matyt, niekada nepasveiksiu
nuo pavasarių savo ugnies
ir dainuosiu, ir verksiu, ir keiksiu,
ir mylēsiu tą mirksnį būties.*

B. B.

1992

***

*Tu kalėjai many
aš kalejimu Tavo buvau, Lietuva,
akys negandų šuliniai sklidini
širdyje stalinistinė tuštuma*

*anei kryželio
anei maldos
tautinę giesmę tik dabar mokinuos*

*be tikėjimo sušalau, sušalau
net kaltės prieš Tave išpažint nesuspėjau
vis į ateitį šviesią per galvas skubėjau
kol už karsto Igarkoje neužkliuvau*

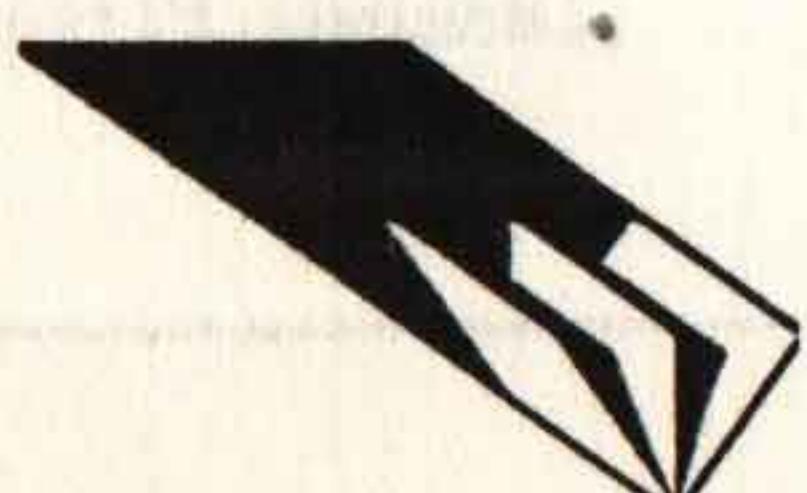
*Tu kalėjai many, Lietuva,
aš kalejimu Tavo buvau*

RATAS

*kasdien einu vis tuo pačiu ratu
nuo "labas rytas" iki žinių tautiečiams
pažistamų vardus ir veidus užmirštu
deja ne tų kurių užmiršt norėčiau*

*juokas valdiškų mano vaikų
bejėgis bundančią baimę malšinti
einu ratu einu ir klumpu
nebedėkodamas tiems kas padėjo pakilti*

*nebematau jog virš mano pečių
seniai nebe kryžius lemingai pakibės
bet ratas minčių ir vilčių
sukasi skrieja svaigus ir beribis*

***

*klevo kraujo lašus
liūdnas vėjas ištaškė
j mane panašus
tas rudo išsiblaškės*

*čia juokauja su saule
čia palieka pušyne
skverną apsiausto naujo
šakose pakabinės*

*kartais verkia kaip vyrai
žvelgdam i trispalvę
sopulingai ir tyliai
žvanga kryžiais pakalnėj*

*tas rudo išsiblaškės
j mane panašus
liūdi vėjas ištaškės*

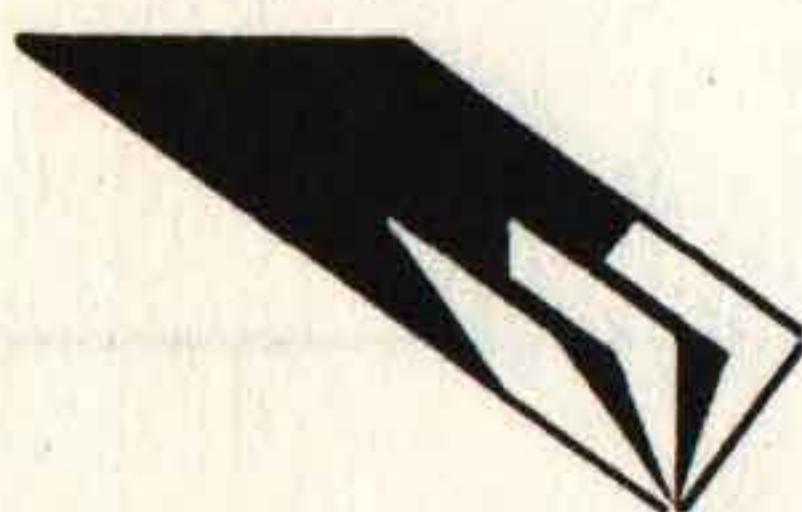
***

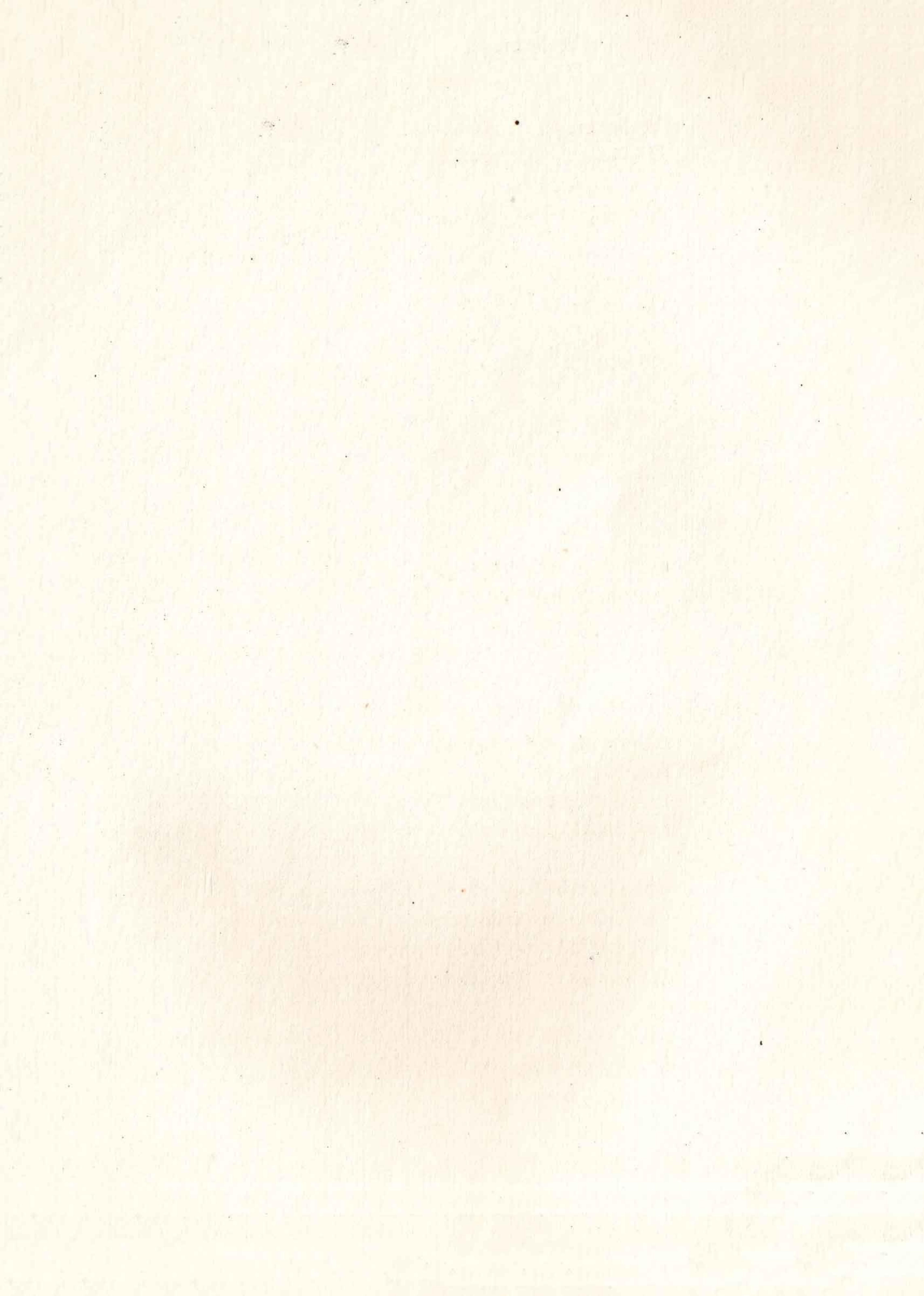
*užauk aukščiau numinto kasdienybės tako
pakeleivį spindulį rasos laše sušildyk
kiekvieną žodį mintį trapią
ramaus kamanės dūzgesio pripildyk*

*užauk aukščiau pelesių kerpių varnalešų
skaiciu ramunės žiedu svają padabinki
ir išnešiok gimtinės atminimą šviesų
dienas kaip žemuoges ant smilgų susirinkus*

*užauk aukščiau keliaujančių j pietus paukščių
ir lik žiemoti
gervių ilgesy pilkam*

Antanas Viržis

**KAUNO TECHNOLOGIJOS UNIVERSITETO
GIMNAZIJOS ALMANACHAS**

Sudarė R.Leonavičienė

Viršelis M.Jakubausko

Formatas 60x84¹/16. Popierius ofsetinis. 3 spaudos lankai.

Tiražas 200 egz. Užsakymo Nr.212.

Maketavo KTU Leidybos centras, Kaunas, Studentų 48a-209

Spausdino UAB "Gabija" spaustuvė, Kaunas, Vaisių 30